

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **X,**
bytem X

v řízení zastoupeného obecnou zmocněnkyní Ing. N. L.,
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR**
sídlem Karmelitánská 529/5, 118 12 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. MSM-T-18789/2017-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 21. 12. 2018, č. j. VŠE/7111/9202/2018, post. č. 7846-3 o zamítnutí žádosti žalobce o uznání zahraničního (španělského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „MASTER OF

BUSINESS ADMINISTRATION“ (M.B.A.) získaného absolvováním studijního programu zahraniční vysoké školy „ESMA/Escuela Superior de Marketing y Administración“ sídlící ve Španělském království, a o zamítnutí žádosti ze dne 5. 4. 2018 o uznání zahraničního (španělského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „BACHELOR OF BUSINESS ADMINISTRATION“ (BBA) získaného absolvováním studijního programu v oboru „Podnikání“ zahraniční vysoké školy „ESMA/Escuela Superior de Marketing y Administración“ sídlící ve Španělském království v České republice.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve uvedl, že ve správním řízení bylo vydáno celkem 6 rozhodnutí, z toho 3 zamítavá rozhodnutí vydaná VŠE Praha, dvě rozhodnutí žalovaného, kterými zrušil rozhodnutí VŠE Praha a třetí rozhodnutí žalovaného, které potvrzuje správnost rozhodnutí VŠE Praha a odvolání zamítá.
3. K vlastnímu vzdělání uvedl, že absolvoval na španělské vysoké škole ESMA-Escuela Superior de Marketing y Administración Barcelona, a to na její pražské pobočce Czech Management Institute Praha – manažerská fakulta Escuela Superior de Marketing y Administración – ESMA/ESMATUR Barcelona, Resslova 10, Praha 2. Je absolventem bakalářského studijního programu v oboru podnikový management a manažerského studijního programu MBA v oboru podniková ekonomie a řízení. Správní řízení bylo původně zahájeno podáním žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dne 30. 3. 2017 v magisterském stupni programu, které potom bylo rozšířeno o bakalářský studijní program žádostí uvedenou v dokumentu ze dne 9. 10. 2017.
4. Žalobce namítá, že žalovaný nerespektoval základní zásady hodnocení dle Lisabonské úmluvy část III. bod 2, nesouhlasí s výkladem žalovaného, který uvedl: *„ministerstvo proto souhlasí s názorem univerzity, že příslušnými zahraničními kvalifikacemi v předmětném řízení jsou Diplom bakaláře a Diplom magistra, zkoumané a vyhodnocené univerzitou v kontextu dalšího materiálu“*. Žalobce vytýká žalovanému, že tímto výrokem tvrdí, že se kvalifikace rovná diplom. Kvalifikace je ale dovednost k výkonu určitého konkrétního povolání a vysokoškolský diplom (stejně jako maturitní vysvědčení, výuční list) je dokument, který je nositelem této informace. Ani v jednom ze svých rozhodnutí VŠE neporovnávala obsah studijního programu získané na zahraniční vysoké škole s obsahem studijního programu, který je poskytován touto vysokoškolskou institucí. Tudíž nehodnotila základní kritérium pro hodnocení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, konala tak v rozporu s částí III.1 odst. 2 Lisabonské úmluvy
5. V rozporu s částí III.5 Lisabonské úmluvy pak nebyly nikdy žalovaným poskytnuty informace týkající se možných opatření, která může žadatel učinit, aby získal uznání později. Dále žalobce namítá, že žalovaný porušil čl. VI.1 Lisabonské smlouvy, neboť rozhodnutí založil na tom, že vysokoškolská kvalifikace je totéž jako dokument zvaný Diplom a přitom nehodnotí obsah textu tohoto Diplomu. K porušení čl. VI.3 došlo tím, že žalovaný svým jednáním zabránil žalobci adekvátní přístup na trh práce v ČR odpovídající jeho vzdělání. Vzdělání si platil sám, stát nijak nezatížil.
6. Žalobce dále poukazuje na čl. IX.2-Národní informační centrum España a uvádí, že NARIC España nereagovala na výzvu VŠE v Praze, když byla e-mailovou zprávou ze dne 28. 5. 2018 dotazována na stanovisko k informacím uvedeným v prohlášení Katalánské vlády. Odkázala pouze na dokument zaslaný žalované v roce 2016. V tom ale nespecifikuje období, ke kterému se vyjadřuje, neopírá tvrzení o relevantní dokumenty, tak jak to činí

v prohlášení katalánská vláda a španělské ministerstvo vědy, inovací a vysokých škol. Tyto dokumenty potvrzují, že ESMA Barcelona byla akreditovanou vysokou školou, což také vyplývá z jejího názvu. ESMA Barcelona ukončila svou činnost, dle informace z CMI Praha, v roce 2015.

7. K pobočce vysoké školy v České republice žalobce uvedl, že Czech Management Institut Praha - manažerská fakulta ESMA působila v České republice po celou dobu v souladu s platnými právními předpisy, jako pobočka zahraniční vysoké školy se přihlásila k plnění příslušných informačních povinností. Akademický sbor, který působil na této škole, tvořili převážně akademici z Vysoké školy ekonomické v Praze, z Univerzity Karlovy v Praze a zpochybnění odborné úrovně akademického sboru by tak bylo zpochybněním akademického sboru především Vysoké ekonomické školy Praha, když pan profesor J. D. působí v akademickém sboru této vysokoškolské instituce dosud.
8. K tvrzení žalované, že nezpochybnil dokument zaslaný NARIC Španělsko, uvádí, že se nezakládá na pravdě, neboť k vyvrácení zde uvedených tvrzení předložil dokumenty od španělských autorit, tj. od Katalánské vlády a španělského ministerstva vědy, inovací a vysokého školství.
9. Poukázal také na to, že předložil kopii dokumentu ESMA ze dne 26.1.1998 deklarující propojení mezi ESMA Barcelona a CMI Praha.
10. Žalobce také odkázal na dokument vydaný žalovaným, tj. MŠMT č. j. 17 229/96-30 ze dne 25. 10. 1996. Uvedl, že veřejný slib daný tímto dokumentem nebyl nikdy odvolán. Žalobce poukazuje na to, že v předchozích kladných rozhodnutích žalovaný ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělávání a kvalifikace v magisterském studijním programu u absolventů magisterského studijního programu ESMA Barcelona potvrdil, že „dále ministerstvo ověřilo, zda zahraniční vysoká škola je uznávána na území státu, v němž má sídlo – v daném případě ve Španělsku. Bylo zjištěno, že je součástí uznávané univerzity (Escuela Universitaria) ve Španělsku mající právo uskutečňovat vysokoškolské studijní programy. Žalovaný při uznávání zahraničního studia zkoumal také, zda „absolvovaný zahraniční studijní program se podstatně liší od navazujícího magisterského studijního programu (ekonomika a management) akreditovaného uskutečněného programu některou z vysokých škol v České republice a dospěl k závěru, že standardní doba zahraničního studijního programu byla dvouletá, studium bylo ukončeno diplomovou prací a závěrečnou zkouškou a že studium zahrnovalo studium studijních předmětů z oblasti ekonomie a managementu. Žalovaný tedy dle žalobce disponuje dokumenty, které ho opravňují ke kladnému hodnocení zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získané na španělské vysoké škole ESMA Barcelona.
11. Žalobce dále namítá, že žalovaný porušil zákon, neboť v řízení nepoužil všechny dokumenty, které měl k dispozici a namítá, že žalovaný použil pouze dokumenty, které vyhovovaly vynesnému rozhodnutí.
12. Žalobce namítá také, že neobdržel usnesení o spojení věcí, bylo mu to pouze sděleno ve výzvě z 12. 10. 2017 a ve vyrozumění ze 14. 11. 2018.
13. Žalobce dále namítá své legitimní očekávání o vyhovění žádosti, neboť na základě žádosti o přístupu k veřejným informacím disponuje stovkami anonymizovaných kopií rozhodnutí o uznání předmětného vzdělání.

14. Znovu zdůraznil, že na vysoké škole studoval v době, kdy tento poskytovatel vysokoškolského vzdělání působil v souladu s platnými zákony, k žádosti přiložil veškeré požadované dokumenty, kdy ESMA Barcelona byla legitimní poskytovatel vysokoškolského vzdělání a kdy byl a je dodnes platný závazek Vysoké školy ekonomické v Praze, že škola bude nostrifikovat bakalářské diplomy bez vykonání rozdílových zkoušek, tj. studium uznávat za bakalářský stupeň studia. Za eventuální nesrovnalosti s působením poskytovatele vzdělání neodpovídá student, ale žalovaný, který v případě nelegitimního působení vzdělávací instituce je minimálně spoluzodpovědný za její činnost v ČR. Změnu názoru žalovaného považuje za nepřipustnou retroaktivitu, která jde proti právní jistotě, proti ochraně nabytých práv, neboť není naplněn předpoklad předvídatelnosti práva.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že podle vyjádření NARIC Španělska ze dne 20. 5. 2016 instituce s názvem „ESMATUR/ESMA“ nebyla oficiální institucí vysokoškolského vzdělávání ve Španělsku a její akreditace nebyly uznávány Ministerstvem školství, kultury a sportu Španělského království. Z vyjádření ze dne 28. 5. 2018 potom přímo vyplynulo, že diplom žalobce nebyl registrován ve Španělském národním registru absolventů univerzit. Vzhledem k žalobním námitkám odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.
16. Má za to, že došlo ke správné aplikaci ustanovení Lisabonské úmluvy, vychází přitom z definice pojmů „vysokoškolská kvalifikace“ ve čl. I Lisabonské úmluvy, kde se uvádí, že se jedná o „jakýkoli titul, diplom, nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující předběžné ukončení vysokoškolského programu“. Což se promítá do § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách. Ačkoli tedy výraz „kvalifikace“ v jednom jazyce může znamenat kompetence, znalosti a dovednosti nabyté během příslušného studia, žalovaný musí vycházet z popsaného právního vymezení pojmu. K čl. III/5 Lisabonské úmluvy, který stanovuje oprávnění žadatele na dodržení lhůt, žalovaný uvedl, že veškeré lhůty byly dodrženy. Žalobci bylo vysvětleno, z jakých důvodů mu nelze vyhovět. Sdělení katalánské vlády ze dne 17. 11. 2017 a španělského ministerstva vědy, inovací a univerzit ze dne 25. 10. 2018 nemají vliv na výsledek věci. Nedokládají právní základ žalobcova zahraničního vzdělání zprostředkovaného v České republice faktickým poskytovatelem – Czech management institute Praha. Z emailové zprávy Univerzity v Gironě ze dne 13. 1. 2016 vyplývá, že se vzdělání na Escuela Superior de Marketing y Administratiton Barcela neuznávalo jako vysokoškolské. Sám žalobce potvrdil, že v Gironě nestudoval. Ani přípis žalovaného ze dne 25. 10. 1996 není možno považovat za „veřejný příslib“, neboť zákon o vysokých školách nezná žádný titul tohoto druhu. Navíc šlo o přípis kvůli shromažďování podkladů pro zápis do přílohy již zrušené vyhlášky č. 318/1995 Sb. Tato vyhláška ale nezakládala vztah k pozdějším řízením o uznání absolvovaného studia a navíc by potom správní řízení o uznání vysokoškolského vzdělání zcela postrádala jakýkoli význam. Dále žalovaný uvedl, že nepochybuje o kompetencích Centro Naric Španělska při poskytování odborných informací o vysokoškolském systému Španělska, neboť postavení tohoto orgánu vyplývá ze článku IX .2 odst. 2 Lisabonské úmluvy, což žalobce v průběhu řízení nezpochybnil. Pokud jde o spojení věcí uvedl žalovaný, že vyhověl žádosti žalobce ze dne 22. 3. 2018 a informace o spojení řízení mu byla oznámena prostřednictvím vyrozumění ze dne 14. 11. 2018, doručeného žalobci dne 20. 11. 2018. Usnesení bylo poznamenáno do spisu. Námitka týkající se zásahu do práv nabytých v dobré víře byla zcela obecná, není

patrné, jaká jeho práva měla být porušena. Stejně tak není patrné, které články Ústavy a Listiny základních práv a svobod nebyly respektovány. Zdůraznil, že nelze připustit uznání vysokoškolského vzdělání, které nebylo dosaženo, resp. není uznáváno ve státě, v němž mělo být dosaženo.

Jednání soudu

17. K jednání soudu se dostavil pouze zástupce žalovaného, který setrval na svých dosavadních stanoviscích a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
18. Žalobce ani jeho zástupkyně se k jednání bez předchozí omluvy nedostavili. Vzhledem k tomu, že oba byli k jednání řádně obesláni a doručení oběma bylo řádně vykázáno, jednal soud v jejich nepřítomnosti a ve věci rozhodl.
19. Jednání se konalo v 9 hodin. Ve 14:20 se dostavila k soudu obecná zmocněnkyně žalobce s tím, že se omlouvá z jednání, neboť si omylem špatně poznamenala čas jednání na 14:30 hodin. Následně doložila omluvenku žalobce, ve které žalobce souhlasil s tím, aby soud jednal bez jeho účasti. Dne 5.11.2021 zaslala zástupkyně žalobce doplnění její omluvenky, ve které vyjádřila přání, aby soud nařídil další jednání.

Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 30.3.2017 žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION“ (M.B.A.) získaného absolvováním studijního programu zahraniční vysoké školy „ESMA/ESCUELA SUPERIOR de MARKETING y ADMINISTRACION“ sídlící ve Španělském království. Žádost zamítla VŠE rozhodnutím ze dne 17.5.2017. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno žalovaným dne 3.7.2017, pod č.j. MSMT – 18789/2017-2.
21. Podáním ze dne 10.10.2017 žalobce rozšířil svou žádost o uznání vysokoškolského vzdělání také v oboru bakalář a přiložil k tomu potřebné podklady. Současně doložil několik osvědčení, kterými VŠE uznala vzdělání získané držitelem diplomu studiem oboru Podniková ekonomika a management zahraniční vysoké školy „ESCUELA SUPERIOR de MARKETING y ADMINISTRACION“ sídlící v Barceloně ve Španělském království. Dvě rozhodnutí jsou z roku 2006, jedno z roku 2007 a tři z roku 2013. K doplnění této žádosti pak žalobce připojil dopis MŠMT ze dne 25.2.2003 potvrzující, že ESMA je Španělskou vysokou školou a program, který uskutečňuje a který vede k získání zahraničního titulu MBA je vysokoškolským studijním programem odpovídajícím magisterskému studijnímu programu „Ekonomika a management“ na veřejných vysokých školách v České republice.
22. Dne 14.10.2017 žalobce dokládá dopis generálního ředitele univerzitní školy ESMA Barcelona, střediska zapsaného pod Univerzitu v Gironě k objasnění vztahu mezi vlastním poskytovatelem vzdělání CMI Praha, manažerská fakulta, ESMA Barcelona a španělskou univerzitní školou ESMA Barcelona.
23. Dne 3.11.2017 vydala Vysoká škola ekonomická v Praze další zamítavé rozhodnutí, kterým zamítla obě žádosti žalobce, když konstatovala změnu rozhodovací praxe a zdůraznila, že považuje za rozhodující, že ČR ani Španělské království neuznávají předmětnou instituci (ani CMI, ani ESMA) za uznanou součást svého vysokoškolského systému. K odvolání žalobce bylo i toto rozhodnutí zrušeno, a to rozhodnutím ze dne

18.1.2018, z důvodu procesního pochybení VŠE. Současně bylo uloženo VŠE, jakým způsobem má doplnit dokazování.

24. Na základě zrušujícího rozhodnutí učinila VŠE nový dotaz na NARIC a žalobce doložil další podklady. Po provedeném dokazování VŠE znovu ve věci rozhodla a rozhodnutím ze dne 21.12.2018, č. j. VŠE/711/9202/2018 obě žádosti žalobce opět zamítla.
25. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vycházel ze zpráv Centro NARIC España, organizační složky Ministerstva školství, kultury a sportu Španělského království, která tvoří součást Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (sít' ENIC NARIC), zavedené Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v Evropském regionu, č. 60/2000 Sb. M. S. (dále jen „Lisabonská úmluva“). Podle jeho vyjádření ze dne 20. 5. 2016 instituce s názvem „ESMATUR/ESMA“ nebyla oficiální institucí vysokoškolského vzdělávání ve Španělsku a její akreditace nebyly uznávány Ministerstvem školství, kultury a sportu Španělského království. Z vyjádření ze dne 28. 5. 2018 potom přímo vyplynulo, že diplom žalobce nebyl registrován ve Španělském národním registru absolventů univerzit.

Posouzení věci soudem

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Soud v první řadě uvádí, že ve věci rozhodl v řádně nařízeném jednání, ke kterému se zástupkyně žalobce, ani žalobce neodstavili a soud neměl k dispozici žádnou omluvu, ve které by některý z účastníků žádal o odročení jednání s uvedením kvalifikovaných důvodů. Proto soud rozhodl, že jednání bude konáno v nepřítomnosti žalobce a tedy i jeho zástupkyně. Pokud obecná zmocněnkyně zaslala omluvu až po té, co soud ve věci vyhlásil rozsudek, nemohl soud tuto omluvu již nijak zohlednit.
28. K věci soud uvádí, že předmětem řízení jsou žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Prvoinstančním rozhodnutím VŠE zamítla obě žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, a to žádost žalobce o uznání zahraničního (španělského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „Master of Business Administration“ (M.B.A.) získaného absolvováním studijního programu zahraniční vysoké školy „ESMA/Escuela Superior de Marketing y Administración“ sídlící ve Španělském království, i žádosti o uznání zahraničního (španělského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „Bachelor of Business Administration (BBA)“ získaného absolvováním studijního programu v oboru „Podnikání“ zahraniční vysoké školy „ESMA/Escuela Superior de Marketing y Administración“ sídlící ve Španělském království v České republice, a to z důvodu, že vzdělání nebylo poskytováno institucí k tomu oprávněnou.
29. Žalobce získal vzdělání prostřednictvím zprostředkovatele, kterým byla na území ČR dle konstatování žalobce pobočka zahraniční vysoké školy, tuzemská právnická osoba s názvem „Czech management Institute Praha – manažerská fakulta Escuela Superior de Marketing y Administración – ESMA/ASMATUR Barcelona, s.r.o.“ (dále jen „CMI-ESMA“).

30. Uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je upraveno zejména v § 89 a § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“).
31. Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách *Na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.*
32. Podle § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách *Veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.*
33. Podle § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách *Ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.*
34. Podle § 90 odst. 2 věty první zákona o vysokých školách *Podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí.*
35. Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách *Zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.*
36. Z citovaných ustanovení zákona o vysokých školách vyplývá, že pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace musí být splněny kumulativně dvě podmínky:
- 1) žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace musí podat „absolvent zahraniční vysoké školy“.
 - 2) studijní programy po jejich srovnání nesmí být v podstatných rysech odlišné.
37. V projednávané věci byla žádost žalobkyně zamítnuta pro nesplnění první z uvedených podmínek. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány při posouzení žádostí žalobce vycházely zejména ze zpráv Centro NARIC Španělsko, organizační složky Ministerstva školství, kultury a sportu Španělského království, která tvoří součást Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (síť ENIC NARIC), zavedené Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v Evropském regionu, č. 60/2000 Sb. M. S. (dále jen „Lisabonská úmluva“). Podle jeho vyjádření ze dne 20. 5. 2016 instituce s názvem „ESMATUR/ESMA“ nebyla oficiální institucí vysokoškolského vzdělávání ve Španělsku a její akreditace nebyly uznávány Ministerstvem školství, kultury a sportu Španělského království. Z dalšího vyjádření ze dne 28. 5. 2018 potom přímo vyplynulo, že diplom žalobce nebyl registrován ve Španělském národním registru absolventů univerzit.
38. Pro posouzení splnění první podmínky je stěžejní vymezení pojmu „zahraniční vysokoškolské vzdělání“.

39. Podle § 2 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách „*vysoká škola uskutečňuje akreditované studijní programy a programy celoživotního vzdělávání.*“ Podle § 44 odst. 1 tohoto zákona „*vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia.*“ Podle § 55 odst. 1 věty první uvedeného zákona „*studium se řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu.*“ Podle § 55 odst. 2 tohoto zákona „*dokladem o ukončení studia a o získání příslušného akademického titulu je vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu.*“ Podle § 78 odst. 1 uvedeného zákona „*studijní program podléhá akreditaci, kterou uděluje ministerstvo.*“ Podle § 78 odst. 2 zákona o vysokých školách „*není-li studijní program akreditován, nelze k jeho studiu přijímat uchazeče, konat výuku, zkoušky ani přiznávat akademické tituly.*“
40. „*Vysokoškolské vzdělání*“ ve smyslu zákona o vysokých školách se tedy získává absolvováním studia ve studijním programu akreditovaném podle tohoto zákona. Z toho lze dovodit, že „*zahraniční vysokoškolské vzdělání*“ ve smyslu zákona o vysokých školách se získává absolvováním studia ve studijním programu akreditovaném nebo jiným způsobem aprobovaném podle příslušné zahraniční právní úpravy. Dokladem o zahraničním vysokoškolském vzdělání je diplom (a případně dodatek k diplomu), vysvědčení nebo obdobný doklad vydaný zahraniční vysokou školou. Toto vymezení pojmu je v souladu i s § 93a odst. 1, který byl do zákona o vysokých školách vložen s účinností od 1. 9. 2016 novelou provedenou zákonem č. 137/2016 Sb. [“*Zahraniční vysokou školou se rozumí právnická osoba ustavená podle právních předpisů cizího státu, která je v cizím státě, podle jehož právních předpisů byla zřízena, (dále jen „domovský stát“) součástí vysokoškolského vzdělávacího systému domovského státu a která v domovském státě poskytuje vzdělávání, jehož absolvováním se v domovském státě podle jeho právních předpisů získává vysokoškolské vzdělání*”].
41. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se i správní orgány zcela v souladu se zákonem nejprve zabývaly splněním první podmínky, tedy zda je žalobce absolventem zahraniční vysoké školy. Přitom dospěly k závěru, že provedené důkazy samy o sobě neprokazují postavení zahraniční vysoké školy jako uznávané součásti španělského vysokoškolského vzdělávacího systému s oprávněním vydávat absolventům studijních programů v zemi původu uznávané vysokoškolské kvalifikace. Za podstatné považuje ministerstvo kromě jiného i to, že vzdělání doložené žadatelem bylo poskytováno tuzemským právnickým subjektem (CMI-ESMA), který sice měl uzavřenou určitou dohodu se zahraniční vysokou školou o poskytování zahraničního (španělského) vysokoškolského vzdělávání na území ČR, avšak tato zahraniční vysoká škola sama nebyla v postavení uznávané součásti španělského vysokoškolského vzdělávacího systému oprávněná samostatně vydávat v zemi svého původu (Španělského království) platné vysokoškolské kvalifikace dokládající absolutorium akreditovaného studijního programu vedoucího k získání vysokoškolského vzdělání určitého stupně.
42. Lze shrnout, že v předmětném řízení byly jednoznačně zjištěny skutečnosti neumožňující podle zákona o vysokých školách uznání předložené kvalifikace. To nebylo možné ani dle Lisabonské úmluvy, s jejímž zněním je zákon o vysokých školách zcela v souladu.
43. Dne 11. 4. 1997 byla v Lisabonu přijata Úmluva o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu (viz sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 60/2000 Sb. m. s.). Stranami této tzv. Lisabonské úmluvy jsou i Česká republika a Španělské království.

44. Podle části I. článku I. DEFINICE Lisabonské úmluvy má pro účely této Úmluvy termín „Vysokoškolská instituce“ význam „Zařízení poskytující vysokoškolské vzdělávání uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému“ a „Vysokoškolský program“ význam: „Studium, které je uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému a jehož dokončení poskytuje studentovi vysokoškolskou kvalifikaci“.
45. Z výše citovaných vyjádření Centro NARIC España, organizační složky Ministerstva školství, kultury a sportu Španělského království, která, jak již soud uvedl, tvoří součást Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (síť ENIC NARIC), zavedené právě Lisabonskou úmluvou, nelze učinit jiný závěr, než jaký učinily správní orgány, a to, že předmětný studijní program poskytovala instituce, která nebyla součástí vysokoškolského systému v zemi původu této instituce, neboť nebyla ve smyslu Lisabonské úmluvy uznána příslušným orgánem Španělska za součást jeho vysokoškolského systému. Aby však mohla být předmětná instituce považována za vysokoškolskou instituci, musí být tato podmínka i dle Lisabonské úmluvy bezpodmínečně splněna.
46. Žalobce ke sdělení střediska Naric España namítá, že ve vyjádření z roku 2018 pouze odkázalo na dokument zaslaný žalované v roce 2016, ve kterém ale nespecifikuje období, ke kterému se vyjadřuje. S touto námitkou nelze souhlasit, neboť ve vyjádření z roku 2018 se Naric España vyjadřuje přímo konkrétně k diplomu žalobce s tím, že tento není registrován v národním registru absolventů univerzit. Je tedy patrné, že Naric España reaguje na dotazy týkající se právě studia žalobce a nesděluje pouze obecnou informaci ke škole a všem jejím studentům.
47. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce v podané žalobě sice zpochybňuje obsah sdělení NARIC España, avšak kompetenci Centro NARIC España nezpochybňuje ani on.
48. Soud shodně se žalovaným považuje národní informační středisko NARIC España za kompetentní instituci, která byla oprávněna požadovanou informací týkající se vysokoškolského systému Španělska poskytnout. Tato pravomoc jednoznačně vyplývá z čl. IX. 2 odst. 1 a 2 Lisabonské úmluvy.

Podle odst. 1 *Uznávající potřebu relevantní, přesné a aktuální informace, každá Strana zřídí nebo podpoří národní informační středisko a oznámí jednomu z depozitářů jeho zřízení nebo jakékoliv změny na toto působící.*

Podle odst. 2 *Národní informační středisko v každé straně*

- a) *usnadňuje přístup ke směrodatným a přesným informacím o vysokoškolském systému a kvalifikacích země, v níž je umístěn*
 - b) *usnadňuje přístup k informacím o vysokoškolských systémech a kvalifikacích ostatních stran*
 - c) *poskytuje radu nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy.*
49. Ze samotného znění Lisabonské smlouvy tedy vyplývá, že právě středisko Naric España je institucí, která je kompetentní k poskytování informací o vysokoškolských systémech a která byla pověřena k poskytování informací v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací tak, jako tomu bylo v projednávané věci. Soud tedy shodně se žalovaným považuje obě sdělení střediska Naric España za dostatečně relevantní, aby z nich mohly

správní orgány v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání žalobce vycházejí a učinit na jejich základě výše uvedené závěry.

50. Nelze odhlédnout od toho, že žalobce již v průběhu správního řízení předložil celou řadu listin, ze kterých dovozuje nesprávnost těchto závěrů a na které v podané žalobě také odkázal. Pokud žalobce navrhl, některými z nich provést dokazování, uvádí soud, že těmito listinami důkaz neprováděl pro jejich nadbytečnost, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu. Seznámení se s obsahem správního spisu podle judikatury nevyžaduje provádění dokazování (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).
51. Pokud žalobce v podané žalobě navrhuje výslechy svědků, považuje soud za nutné upozornit, že ve správním soudnictví soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle stavu ke dni jeho vydání. Žalobce měl možnost výslechy těchto svědků navrhnout v rámci dokazování ve správním řízení a správní orgán by byl povinen se s tímto návrhem vypořádat. Pokud tak ale ve správním řízení neučinil a návrh na jejich výslech podal až v žalobě před soudem, nemůže soud výslechy těchto svědků v řízení před soudem provést, neboť by tak nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů. Žalobce navíc ani neuvedl, že by mu nějaké zásadní okolnosti bránily tyto důkazní návrhy vznést již v řízení před správním orgánem.
52. Žalobce v podané žalobě také vytýká VŠE, že ani v jednom ze svých rozhodnutí neporovnávala obsah studijního programu získaného na zahraniční vysoké škole s obsahem studijního programu, který je poskytován touto vysokoškolskou institucí. Tudíž nehodnotila základní kritérium pro hodnocení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, konala tak v rozporu s částí III.1 odst. 2 Lisabonské úmluvy.
53. K této námitce soud odkazuje na body (31) až (46) tohoto rozsudku, ve kterých vypořádává podmínky, za kterých je možné uznat zahraniční vysokoškolské vzdělání. Ustanovení III.1 odst. 2 Lisabonské úmluvy je nutné vykládat v souladu s definicemi uvedenými v části I. článku I. Lisabonské úmluvy, která má pro účely této Úmluvy termín „*Vysokoškolská instituce*“ význam „*Zařízení poskytující vysokoškolské vzdělávání uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému*“ a „*Vysokoškolský program*“ význam: „*Studium, které je uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému a jehož dokončení poskytuje studentovi vysokoškolskou kvalifikaci*“. Podstatné tedy je, že v případě žádosti žalobce nebyla splněna hned první podmínka, a to, že předmětný studijní program poskytovala instituce, která nebyla součástí vysokoškolského systému v zemi původu této instituce a nebyla tedy ve smyslu Lisabonské úmluvy uznána příslušným orgánem Španělska za součást jeho vysokoškolského systému. Vzhledem k tomu, že obě podmínky pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání musí být splněny kumulativně, nebylo již nutné a ani vhodné, aby správní orgány za této situace provedly porovnávání obsahu studijního programu získaného na zahraniční vysoké škole s obsahem studijního programu, který je poskytován příslušnou vysokoškolskou institucí na území ČR. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že žádost o uznání může být zamítnuta pouze tehdy, pokud rozdíly mezi studijními programy budou značné a tyto rozdíly musí být prokázány. Tato podmínka přistupuje k posouzení žádosti až po té, co je správními orgány vyhodnocena jako splněná podmínka první, tedy že poskytované studium v zahraničí musí být uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému. Tak tomu v projednávané věci nebylo a námitka je proto nedůvodná.

54. V této souvislosti pak soud uvádí, že neshledal důvodnou ani námitku žalobce, ve které vytýká žalovanému, že tvrdí, že se kvalifikace rovná diplom. Kvalifikace je ale dovednost k výkonu určitého konkrétního povolání a vysokoškolský diplom (stejně jako maturitní vysvědčení, výuční list) je dokument, který je nositelem této informace. Pokud jde o vymezení tohoto pojmu odkazuje soud na znění části I. článku I. Lisabonské úmluvy, dle kterého má termín „*Vysokoškolská kvalifikace*“ význam „*Jakýkoliv titul, diplom nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující úspěšné ukončení vysokoškolského programu.*“ Pokud tedy žalovaný uvedl „*ministerstvo proto souhlasí s názorem univerzity, že příslušnými zahraničními kvalifikacemi v předmětném řízení jsou Diplom bakaláře a Diplom magistra, zkoumané a vyhodnocené univerzitou v kontextu dalšího materiálu*“, je tento výklad zcela v souladu s Lisabonskou úmluvou.
55. Pokud žalobce namítá, že z jím předložených listin vyplývá opačný závěr, tedy že škola „ESMA/Escuela Superior de Marketing y Administración“ byla ve Španělsku uznávána, nelze se ani s tímto závěrem ztotožnit.
56. Z obsahu správního spisu je patrné, že se VŠE po té, co nenalezla uvedenou školu ve veřejných rejstřících, již v roce 2014 obrátila na středisko Naric España, které sdělilo, že předmětná instituce ESMA - ESMATUR nikdy nebyla ve Španělském království uznanou univerzitou a proto nikdy nebyla oprávněna vydávat oficiální diplomy. ESMA - ESMATUR poskytovala v letech 1998-2008 bakalářský studijní program v oblasti cestovního ruchu, který byl zakončen získáním diplomu Univerzity v Gironě. Dále v letech 2005 až 2006 nespecifikovaným způsobem spolupracovala s Univesitat Internacional de Catalunya. Tyto závěry pak zcela jednoznačně potvrdilo španělské Ministerstvo školství, kultury a sportu, oddělení pro tituly a uznávání kvalifikací ve sdělení ze dne 20.5.2016, ve kterém potvrdilo i kompetenci a věrohodnost sdělení střediska NARIC España s tím, že toto středisko spadá pod Oddělení pro tituly a uznávání kvalifikací španělského Ministerstva školství, kultury a sportu. Přitom sdělilo, že instituce s názvem ESMATURE/ESMA není oficiální institucí vysokoškolského vzdělávání ve Španělsku a její akreditace nejsou v její zemi Ministerstvem školství, kultury a sportu uznávány. Uvedená sdělení pak znovu potvrdilo středisko NARIC España dne 28.5.2018, kdy k dotazu VŠE odkázalo na dřívější odpovědi a potvrdilo, že diplom X není registrován v Národním registru absolventů universit (National University Graduates Register). Z uvedeného je patrné, že oficiální španělské instituce zaujaly jednoznačné stanovisko k zapojení ESMA/ESMATUR do vzdělávacího systému Španělska. V posledně zmiňovaném sdělení navíc NARIC España svou informaci vztahuje výslovně k diplomu vydanému žalobci a nelze tedy hovořit o obecných informacích, které by se ke vzdělání žalobce, o jehož uznání v ČR žádá, nevztahovaly.
57. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný řádně vypořádal i s obsahem dalších listin předložených žalobcem, a to s potvrzením orgánu Katalánské vlády z 17.11.2017 a potvrzením Ministerstva vědy, inovací a vysokých škol, Madrid z 25.10.2018, kterými žalobce prokazuje postavení zahraniční vysoké školy jako součásti zahraničního vzdělávacího systému. Se žalovaným je nutné souhlasit, že tyto listiny neprokazují požadované postavení zahraniční vysoké školy jako uznávané součásti španělského vysokoškolského vzdělávacího systému s oprávněním vydávat absolventům studijních programů v zemi původu uznávané vysokoškolské kvalifikace. Podstatné z hlediska projednávané věci je, že ani tyto listiny nevyvrací zjištění správních orgánů, že ESMA sice existovala coby subjekt působící v rámci vysokoškolského systému Španělského království

v letech 1998 – 2007, příp. 2008. avšak instituce nepůsobila coby samostatná vysoká škola, neboť i ze sdělení předložených žalobcem vyplývá, že působila při Univerzitě v Gironě, tedy nikoli jako samostatný subjekt. K rozsahu oprávnění instituce poskytovat vysokoškolské vzdělání vyjádření shodně uvádějí, že měla akreditaci k poskytování bakalářského studijního programu v oblasti cestovního ruchu, avšak žádné z vyjádření nepotvrdilo, že by ESMA byla oprávněná poskytovat vzdělání v oblasti Business Administration, jehož uznání se domáhá žalobce. Z vyjádření samotné Univerzity v Gironě pak vyplývá, že v letech 2000 až 2004 vydávala diplomy MBA absolventům, kteří tyto kurzy absolvovali na ESMA, kterou ale sama univerzita charakterizovala jako středisko při ní zřízené a poskytující vzdělání neuznávané ve Španělsku jako vysokoškolské. Podstatné je, že žalobce dokládá absolutorium vzdělání v odlišném oboru, než k jakému se vyjadřují žalobcem předložené zahraniční listiny, a to absolutorium oboru „podnikání“, zatímco předložené listiny se týkají oboru „cestovní ruch“. Soud proto ani námitku žalobce, že listinami od Katalánské vlády a španělského ministerstva vědy, inovací a vysokého školství vyvrátil tvrzení žalovaného, neshledal důvodnou.

58. Žalobce také zásadně zpochybňuje informaci Univerzity v Gironě, která potvrdila někdejší spolupráci obou zahraničních institucí, včetně toho, že předmětné vzdělání nebylo vysokoškolským vzděláním ve smyslu Lisabonské úmluvy. Žalobce totiž uvádí, že on na Univerzitě v Gironě nestudoval, a proto informace od této školy dle žalobce logicky s projednávanou věcí nesouvisí. Jak správně uvádí oba správní orgány, toto tvrzení žalobce vyvrací další žalobcem předložená listina, a to sdělení H. B., která uvedla, že právě Univerzita v Gironě diplomy absolventům vydané vysokou školou ESMA v bakalářském programu uznávala. Tuto informaci je třeba vykládat v souvislosti s obsahem sdělení Univerzity v Gironě, která potvrdila vydávání diplomů absolventům ESMA, neuvádí však v jakém oboru. Soud však považuje za podstatné zejména její sdělení, že ESMA byla střediskem při ní zřízeným, které poskytovalo vzdělání ve Španělsku jako neuznávané vysokoškolské.
59. K pobočce vysoké školy v České republice žalobce uvedl, že Czech Management Institut Praha - manažerská fakulta ESMA působila v České republice po celou dobu v souladu s platnými právními předpisy, jako pobočka zahraniční vysoké školy se přihlásila k plnění příslušných informačních povinností, akademický sbor, který působil na této škole, tvořili převážně akademici z Vysoké školy ekonomické v Praze, z Univerzity Karlovy v Praze. K této námitce soud zdůrazňuje, že z důkazů provedených ve správním řízení nevyplývá žádný právní základ žalobcova zahraničního vzdělání zprostředkovaného uvedenou školou v ČR, když je naopak z výše uvedených listin patrné, že vzdělání na „Escuela Superior de Marketing y Administración“ nebylo uznáváno jako vysokoškolské. Z tohoto důvodu nemůže nic změnit na závěrech správních orgánů ani žalobcem odkazované sdělení ESMA ze dne 26.1.1998 deklarující propojení mezi ESMA Barcelona a CMI Praha. Navíc je patrné, že se zejména prvostupňový správní orgán okolnostmi založení CMI Praha podrobně zabýval, avšak dospěl k závěru, že žádná z předložených listin nedokládá, že by alespoň jedna z obou těchto institucí byla uznanou součástí vysokoškolského systému ČR nebo Španělského království. Tento závěr soud považuje za správný, neboť zcela odpovídá zjištěním, která bylo možné na základě provedených důkazů učinit.
60. Žalobce také odkázal na dokument vydaný žalovaným, tj. MŠMT č. j. 17 229/96-30 ze dne 25. 10. 1996, přičemž zdůraznil, veřejný slib daný tímto dokumentem nebyl nikdy odvolán. Soud považuje za nutné uvést, že z předmětné listiny žádný „veřejný příslib“

nevyplývá, když navíc ani není patrné, že by se žalovaný zavazoval k nějakému plnění ohledně uznání zahraniční vysokoškolské kvalifikace. Z listiny pouze vyplývá, že byl adresován děkanovi CMI jako reakce na jeho žádost o posouzení možnosti nostrifikace bakalářských diplomů absolventů CMI a zajištění sociálních výhod studentům CMI stejné úrovně jako studujícím na vysokých školách v ČR. Předmětem bylo shromažďování pokladů pro zápis do přílohy vyhlášky č. 318/1995 Sb., kterou se stanoví, které další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje za studium na středních a vysokých školách. Ve vztahu k uznávání diplomů a jiných dokladů o studiu vydaných zahraničními vysokými školami zde bylo uvedeno, že o tom rozhoduje vysoká škola, přičemž ministerstvo uvedlo, že podmínky nostrifikace na uvedených fakultách jsou rozdílné. Žalovaný tedy v napadeném správně vyhodnotil, že se o „veřejný příslib“ nejednalo.

61. Žalobce dále namítá, že správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání o vyhovění žádosti, neboť v předchozích kladných rozhodnutích žalovaný ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělávání a kvalifikace v magisterském studijním programu u absolventů magisterského studijního programu ESMA Barcelona potvrdil, že *„dále ministerstvo ověřilo, zda zahraniční vysoká škola je uznávána na území státu, v němž má sídlo – v daném případě ve Španělsku. Bylo zjištěno, že je součástí uznávané univerzity (Escuela Universitaria) ve Španělsku mající právo uskutečňovat vysokoškolské studijní programy. Upozornil, že disponuje stovkami anonymizovaných kopií uznání, a to na základě žádosti o přístupu k veřejným informacím.“*
62. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jak k tomu ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, uvedl Nejvyšší správní soud, *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost)“*
63. Účastník správního řízení se přitom může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.4.2006, č.j. 2 As 7/2005-86, *„...účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem) ...“*.
64. V projednávané věci správní orgány podrobně odůvodnily, z jaké důvodu bylo nutné se odchýlit od předchozí rozhodovací praxe. Žalovaný zdůraznil, že se ve světle nových důkazů podaných kompetentními orgány země původu (Španělského království) ukázalo, že zahraniční vysoká škola sama nebyla v postavení uznávané součásti španělského vysokoškolského vzdělávacího systému oprávněně samostatně vydávat v zemi svého původu přímo platné vysokoškolské kvalifikace dokládající absolutorium akreditovaného studijního programu vedoucího k získání vysokoškolského vzdělání určitého stupně. Nemůže se tedy jednat o autentické zahraniční vzdělání a zahraniční vysokoškolské kvalifikace, které by mohly být předmětem uznání podle příslušných ustanovení Lisabonské úmluvy i zákona o vysokých školách. Z uvedeného je patrné, že předchozí kladná rozhodnutí byla vydávána v rozporu s uvedenými právními předpisy, a proto lze v daném případě změnu rozhodovací praxe akceptovat. Tomu koresponduje i zjištění soudu, že žalobcem předložená rozhodnutí o uznávání vysokoškolského vzdělání

získaného na ESMA byla vydána v době před tím, než VŠE obdržela první vyjádření střediska Naric España, tedy před rokem 2014. Soud proto ani námitku porušení zásady legitimního očekávání neshledal důvodnou.

65. Pokud žalobce namítá, že žalovaný porušil zákon, neboť v řízení nepoužil všechny dokumenty, které měl k dispozici, když použil pouze dokumenty, které vyhovovaly vynesenému rozhodnutí, konstatuje soud, že se k této námitce nemohl vyjádřit, neboť byla vznesena pouze ve velmi obecné rovině a není tedy patrné, které konkrétní dokumenty měl žalovaný opomenout.
66. Žalobce namítá také, že neobdržel usnesení o spojení věcí, pouze mu to bylo sděleno ve výzvě z 12. 10. 2017 a ve vyrozumění ze 14. 11. 2018. Soud považuje za nutné uvést, že z takto vznesené námitky nevyplývá, v čem žalobce spatřuje porušení zákona, ani jak se tento postup správního orgánu dotkl jeho práv. K námitce však uvádí, že z ustanovení § 140 správního řádu vyplývá právo správního orgánu z moci úřední za zde uvedených podmínek spojit usnesením různá řízení. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení se usnesení pouze poznamenává do spisu. Ze správního spisu soud zjistil, že na straně 40 je založeno usnesení ze dne 14.11.2018 o spojení řízení o obou žádostech žalobce. Žalobce byl o vydání tohoto procesního rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat, vyrozuměn dne 20.11.2018, a to prostřednictvím své zmocněné zástupkyně. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, a proto soud ani námitku nesprávného procesního postupu správního orgánu důvodnou neshledal.
67. Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
68. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení, a žalovanému, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu